

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: B. B., narozen dne
bytem
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem nám. Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2016, č. j. KUJI 34783/2016, sp. zn. OOSČ 270/2016 OOSC/88, ve znění opravného rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, č.j. KUJI 36622/2016, Sp.zn. OOSČ 270/2016 OOSC/88

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2016, č. j. KUJI 34783/2016, sp. zn. OOSČ 270/2016 OOSC/88 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti

rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov, odboru vnitřních věcí, ze dne 10. 2. 2016, sp. zn.: OVV/2094/2015 D-981/15 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu dne 6. 10. 2015 ve 22:40 hod. řídil na silnici III. třídy č. 11226 ve směru od obce Sočidolovice směrem na obec Křešín, okr. Pelhřimov, motorové vozidlo tov. zn., kde byl na křižovatce komunikací vedoucích na obce Blažnov, Křešín a Sočidolovice, zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž byl v době řízení pod vlivem alkoholických nápojů, neboť mu byla při dechové zkoušce analyzátozem alkoholu v dechu Dräger naměřena hodnota 0,72‰ alkoholu v krvi, tedy minimálně 0,48‰ alkoholu v krvi po odečtení odchylky, která zohledňuje faktory ovlivňující výsledky měření a jeho přepočít. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 9 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 7 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně zrekapituloval dosavadní průběh řízení, přičemž uvedl, že prvostupňový správní orgán zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností. V tomto kontextu žalovaný neshledal námitky žalobce ohledně nepřesnosti označení místa spáchání přestupku či potřeby provést další dokazování místním šetřením a výsledkem zasahujících policistů za důvodné. Podle názoru žalovaného z označení místa spáchání přestupku v policejní dokumentaci jednoznačně vyplývá, že se jednalo o pozemní komunikaci, tedy místo veřejně přístupné. Spáchání přestupku bylo poté podle žalovaného dostatečně prokázáno zejména obsahem policejní dokumentace, a to oznámením přestupku spolu s výstupy z ověřeného přístroje Dräger prokazujícími přítomnost alkoholu v krvi. Co se týče odvolací námitky ohledně nesprávného citování právních předpisů, resp. používání jejich zkratk, žalovaný k tomu uvedl, že se jedná o námitku irelevantní a nepodloženou. Žalovaný neměl žádné pochybnosti ani o tom, že žalobce svým jednáním naplnil nejen formální znaky, ale také materiální stránku přestupku, spočívající v porušení či ohrožení zájmu na zachování bezpečnosti silničního provozu.

Žalovaný vydal opravné rozhodnutí ze dne 4. 5. 2016, č.j. KUJI 36622/2016, sp. zn. OOSČ 270/2016 OOSC/88 a opravil ve výroku napadeného rozhodnutí zřejmou nesprávnost spočívající v nesprávném křestním jménu žalobce („Bohuslav“ místo správného jména „Bohumil“)

III. Žaloba

V žalobě žalobce předně namítal, že žalovaný se podaným odvoláním dostatečně nezabýval, neboť bylo napadené rozhodnutí vydáno oproti obdobným případům v nepoměrně a až podezřele krátké době. Podle názoru žalobce není možné, aby žalovaný řádně přezkoumal odvolací námitky, které byly uplatněny necelý měsíc před vydáním napadeného rozhodnutí. Tímto postupem žalovaný podle názoru žalobce porušil zákonnou povinnost postupovat vůči všem osobám nestranně, tedy zajistit v tomto ohledu rovné uplatňování práv a plnění procesních povinností. Pakliže tedy žalovaný

v projednávané věci vydal napadené rozhodnutí oproti jiným případům v nepoměrně krátké době, postupoval v rozporu s běžnou správní praxí a ústavněprávní ochranou lidských práv. Současně pak žalobce namítal, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zda byla jednáním žalobce naplněna materiální stránka přestupku, který je mu kladen za vinu. Podle názoru žalobce není dostačující obecné tvrzení o tom, že je veřejný zájem na tom, aby se na pozemních komunikacích pohybovalo co nejméně řidičů, kteří jsou pod vlivem alkoholických nápojů, ale je naopak potřeba rozlišovat konkrétní okolnosti případu, tedy zejména to, zda byl řidič evidentně pod vlivem alkoholu či nikoliv, popř. zda dechovou zkoušku odmítl také z jiných než účelových důvodů. Závěrem žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost náhrady nákladů řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření se žalovaný ve vztahu k vypořádání žalobních námitek předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně doplnil, že o odvolání žalobce bylo rozhodnuto ve standardní lhůtě, která se nijak neliší od jiných případů. Co se týče otázky naplnění všech zákonných znaků přestupku, žalovaný k tomu uvedl, že v tomto ohledu nejsou na základě provedeného dokazování dány žádné pochybnosti. Z těchto důvodů pak krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází ručně psané oznámení přestupku, úřední záznam a oznámení přestupku ze dne 17. 10. 2015. Z jejich obsahu je patrné, že v rámci provedené silniční kontroly byla u žalobce prováděna dechová zkouška na přítomnost alkoholu v krvi pomocí přístroje Dräger. Na základě záznamu o dechové zkoušce, resp. jednotlivých originálech výstupů z daného přístroje, je dále zřejmé, že žalobci byly postupně naměřeny hodnoty 0,72‰/0,74‰/0,74‰ alkoholu v krvi. Sám žalobce do na místě sepsaného oznámení přestupku uvedl, že před jízdou vypil dva rumy s kolou, přičemž se domníval, že již není pod vlivem alkoholu. Dané oznámení pak vlastnoručně podepsal. Kromě výše uvedeného se ve spisu dále nachází výpis z evidenční karty řidiče, v rozhodné době platný ověřovací list přístroje Dräger, protokol o zkoušce, kalibrační protokol a přepočtová tabulka.

Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 18. 1. 2016. Z důvodu jeho dočasné pracovní neschopnosti a zasláné omluvy však bylo jednání nově nařízeno na 10. 2. 2016. Žalobce nicméně opět prvestupňovému správnímu orgánu omluvu z jednání, a to z důvodu zahraničního pobytu, což doložil hotelovou rezervací v německém jazyce. S ohledem na skutečnost, že příslušný správní orgán jeho omluvu písemně neakceptoval, bylo ústní jednání vedeno v nepřítomnosti žalobce, přičemž bylo v jeho průběhu provedeno dokazování čtením obsahu listin založených ve spisu.

Následně bylo vydáno **prvestupňové rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění prvestupňový správní orgán ve vztahu k žalobní námitce ohledně materiální stránky přestupku uvedl, že je zásadně dána již naplněním formálních znaků přestupku, pokud není dána žádná významná okolnost, která by škodlivost jednání obviněného vyloučila. V projednávané věci je podle názoru prvestupňového správního orgánu zřejmé, že řízení

motorového vozidla pod vlivem alkoholu ohrožuje nejen samotného řidiče, ale také ostatní účastníky silničního provozu a představuje tedy ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. V rámci úvah o uložené sankci pak příslušný správní orgán doplnil, že alkohol v krvi se u většiny řidičů projevuje mimo jiné zhoršenou schopností jízdy, nepřiměřenou sebedůvěrou a zhoršeným odhadem vzdálenosti. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce prostřednictvím svého zástupce dále odvolal.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítal, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem a základními zásadami činnosti správních orgánů, když jeho odvolání přezkoumal a uplatněné námítky vypořádal toliko během 30 dnů, přestože v obdobných případech dochází k vydání rozhodnutí odvolacího orgánu řádově až v době několika měsíců. Krajský soud k tomu uvádí, že správní orgány nejsou vázány žádnou „minimální lhůtou“, ve které by nemohla být věc rozhodnuta. Naopak je možné považovat v kontextu související judikatury a účelu správního řízení za žádoucí, pokud je věc projednána bez zbytečného odkladu, tedy v takové době, aby v řízení nedocházelo k průtahům, jejichž příčiny je třeba vždy posuzovat individuálně (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 3. 1999 sp. zn. IV. ÚS 247/98; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). To ostatně explicitně vyplývá z ust. § 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), které stanovuje, že: „*Správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80).*“ Díkce citovaného ustanovení tak neobsahuje pouze požadavek včasnosti učinění úkonu ze strany správního orgánu, ale také odkaz na možný prostředek ochrany v případě jeho nečinnosti ve smyslu ust. § 80 správního řádu.

Pokud se pak jedná konkrétně o lhůtu k vydání rozhodnutí o odvolání, ta je zakotvena v ust. § 90 odst. 6 ve spojení s ust. § 71 správního řádu. Odvolací správní orgán je tedy rovněž povinen vydat rozhodnutí o odvolání bez zbytečného odkladu poté, co mu byla věc se spisem předána k posouzení. V této souvislosti je vhodné doplnit, že ust. § 71 odst. 3 správního řádu navíc podpůrně stanovuje, že v případě nemožnosti vydat

rozhodnutí bez zbytečného odkladu je zásadně stanovena lhůta 30 dnů od zahájení řízení, která může být dále s ohledem na konkrétní (zákonem stanovené) okolnosti dále prodlužována. Na základě výše uvedeného tedy krajský soud konstatuje, že samotné vydání napadeného rozhodnutí v době, kterou žalobce ze subjektivního hlediska považuje za neadekvátní či podezřele krátkou, aniž by v tomto ohledu zohlednil individuální okolnosti každého případu, nelze považovat za skutečnost, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Případné vydání rozhodnutí žalovaného v podezřele krátké době, což podle názoru krajského soudu není s ohledem na jeho znalost správní praxe z vlastní rozhodovací činnosti doba 30 dnů, by mohlo být ve vztahu k posouzení zákonnosti relevantní pouze za předpokladu, že by se tato skutečnost negativně projevila na přezkoumatelnosti rozhodnutí. Přestože žalobce v žalobě kromě otázky materiální stránky přestupku, která bude krajským soudem vypořádána samostatně, výslovně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nenamítal, krajský soud nad rámec již uvedeného uvádí, že nepřezkoumatelnost lze podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vymezit následujícím způsobem: „...pojem nepřezkoumatelnosti není v soudním řádu správním ani v občanském soudním řádu, který by bylo možno použít podpůrně, blíže objasněn. Výklad tohoto pojmu je věcí právní nauky. Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo z nějž nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, rozhodnutí, z nějž nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

Výše uvedené závěry lze poté přiměřeně aplikovat také ve vztahu k posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí vydaných v přestupkovém řízení. V tomto ohledu je krajský soud toho názoru, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť je z jeho obsahu patrné o čem, jak a ve vztahu ke komu bylo rozhodováno, aniž by byly dány rozpory mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí. Stejně tak bylo nejen prvostupňové, ale také napadené rozhodnutí vydáno a zdůvodněno pouze na základě zjištěných skutkových okolností a důkazů, které mají oporu ve spisu, a které byly v souladu se zákonem během ústního jednání provedeny. Za nedostatek důvodů rozhodnutí pak nelze obecně považovat skutečnost, že se odvolací správní orgán z velké části odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, popř. že se s ním v některých ohledech pouze ztotožňuje, neboť správní (přestupkové) řízení tvoří z podstaty věci jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 – 48). Z těchto důvodů tedy dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný nepostupoval v rozporu se zákonem, když o odvolání žalobce meritorně rozhodl za necelý měsíc od doplnění odvolání, neboť tato skutečnost neměla za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Dále žalobce namítal, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zda byla naplněna materiální stránka přestupku, resp. zda bylo možné jeho jednání považovat za společensky škodlivé. K tomu krajský soud uvádí, že také v souladu s dnes již neplatným ust. § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, bylo možné považovat za přestupek pouze „*zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*“ Jinými slovy zákonodárce jednoznačně stanovil, že k právní kvalifikaci jednání jako přestupku je zapotřebí nejen naplnění všech formálních znaků skutkové podstaty, ale také znaku materiálního, spočívajícího v tom, že lze veřejnoprávně postihovat jen ta jednání, která jsou společensky škodlivá, pakliže nejsou postižitelná jako trestný čin či správní delikt podle zvláštních právních předpisů. V této souvislosti pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu judikoval, že v případě přestupku na rozdíl od trestného činu postačuje, aby byl zájem společnosti ohrožen nebo porušen alespoň v nepatrné míře (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73).

V projednávané věci prvostupňový správní orgán vycházel z předpokladu, že ke spáchání přestupku dochází v běžně se vyskytujících případech již samotným naplněním formálních znaků skutkové podstaty přestupku, pakliže nejsou dány specifické okolnosti případu. Tento závěr nepovažuje krajský soud za problematický, ale naopak plně odpovídající ustálené judikatuře, která zejména u některých druhů přestupků (např. řízení vozidla bez použití bezpečnostního pásu) přítomnost nepatrné míry společenské škodlivosti částečně presumuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46). Jedná se o logický důsledek toho, že zákonodárce přirozeně veřejnoprávně postihuje jen jednání, která považuje za společensky škodlivá. To zajisté neznamená, že nemohou být dány specifické okolnosti případu, které společenskou škodlivost zcela eliminují, jako je typicky překročení nejvyšší dovolené rychlosti toliko o jeden nebo dva kilometry, a to ještě v místě a čase, kde je zcela vyloučena nebo minimalizována přítomnost chodců či jiných účastníků silničního provozu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). Tento závěr však podle názoru krajského soudu nelze analogicky aplikovat ve vztahu ke spáchání přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, neboť má zásadně vždy za následek negativní ovlivnění stavu a reakční schopnosti řidiče, což nepochybně přinejmenším ohrožuje bezpečnost silničního provozu a jeho účastníků, jak ostatně prvostupňový správní orgán a následně žalovaný ve svém rozhodnutí správně konstatoval.

Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že argumentace žalobce spočívající v tom, že je potřeba odlišovat, zda byl řidič evidentně pod vlivem alkoholu, popř. zda se odmítl dechové zkoušce podrobit z jiných důvodů, není v projednávané věci relevantní. Hladina alkoholu v krvi totiž není zjišťována na základě subjektivního hodnocení policistů, ale odborným měřením, a to autorizovaným přístrojem. Žalobce navíc dechovou zkoušku dobrovolně podstoupil a dokonce do oznámení přestupku, které vlastnoručně podepsal, uvedl, že alkohol před jízdou požil, přestože se domníval, že již není pod jeho vlivem.

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. května 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

v.r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:

K. M.